Enderrock | Marcel Pujols | Actualitzat el 02/07/2017 a les 21:45

El Vida en 10 concerts

Crònica dels concerts de divendres i dissabte al festival de Vilanova i la Geltrú | La quarta edició del certamen combina grans noms amb propostes emergents i arriscades

La quarta edició del Vida regala moments màgics | Ray Molinari

S'ha de reconèixer que Vida és un bon nom per a un festival, perquè el que passa en aquests llocs on la gent s'aglomera al voltant de la música és que es viu intensament. A la quarta edició del Vida Festival de Vilanova i la Geltrú hi ha hagut moments intensos i moments més calmats, moments de llàgrima i moments de salvatgisme. En definitiva, moments per tot i tothom.

Els 35.000 assistents d'aquest any (xifres no oficials) han pogut gaudir de tres jornades amb una programació contundent cada dia i una última jornada (aquest diumenge) amb el nombre d'artistes rebaixat. El canvi substancial d'aquest any, que molta gent ha notat, és que el dijous ja va ser un dels dies grans, amb **Phoenix** com a principal reclam, símptoma que el Vida va creixent de mica en mica. De divendres i dissabte en repassem 10 concerts als quals vam assistir i les impressions que aquests ens deixen del festival.

Divendres:

Pavvla
Escenari del Vaixell - 18.15 h

Era un dels primers concerts de la tarda a l'escenari del Vaixell, un espai que segurament ha donat els moments més màgics de cada edició del festival. Paula Jornet es prenia l'actuació al Vida com una consolidació, com "un somni fet realitat", tot i que no semblava gens nerviosa. Venia a presentar les cançons de *Creatures* (Luup Records, 2016) tota sola amb la guitarra elèctrica i una acústica que només va fer servir per a una cançó. La seva expressivitat natural era un instrument

més dins la proposta minimalista, i els ocells, que piulaven tons similars als que feia la santcugatenca, ho van fer tot encara més bucòlic. El concert va ser una de les moltes consolidacions que anirà assolint a poc a poc l'artista de 20 anys.

Pavvla en concert Foto: Ray Molinari

Senior i el Cor Lomax
Escenari de la Masia - 19.00 h

No era fàcil el concert que plantejava **Senior** al Vida. Era la primera vegada que feia pujar a l'escenari tot un elenc d'artistes catalans i valencians perquè interpretessin les versions del seu últim disc, *Valenciana Vol.1* (Malatesta, 2017). No hi eren tots, però els que hi eren van intentar donar-ho tot, treure's els complexos de sobre i dinamitzar un concert que no podia ser del tot fluid per raons evidents. Entre les col·laboracions,cal destacar la d'un enèrgic Lluís Gavaldà, que va cantar una de les millors cançons del disc, "Així he arribat a Memphis", versió de **Tom T. Hall**. Seguint l'estricte ordre de l'àlbum, Miquel Àngel Landete i tota la companyia de *Valenciana Vol.1* van acabar a l'escenari cantant "No volem morir". Cant a la vida al Vida.

Miquel Àngel Landete i Lluís Gavaldà durant el concert de Senior Foto: Ray Molinari

La iaia
Escenari de La Cova - 20.50 h

Si a la Paula no se li aparentava nerviosisme, als tres membres de **La iaia** se'ls veia una mica tensos al començar el concert amb "No sé què fer amb la meva vida". El *single* del tercer disc dels vigatans, *Tornar a ser u* (autoeditat, 2017), va ser el tret de sortida del primer dels concerts de presentació. La cuirassa de la por de cagar-la es va anar difuminant a mesura que les cançons velles apareixien pel repertori i el públic embogia sense miraments. Al final la festa culminava amb "Declaració de principis" i Ernest Crusats anant a saludar la filla de Jordi Casadesús entre el públic. Nervis que van passar a l'eufòria en menys d'una hora, i caldrà veure com els nous temes es van convertint en *hits* i aixequen els concerts perquè els directes canviïn de dinàmica.

La iaia en concert Foto: Ray Molinari

Real State
Escenari de la Masia - 23.30 h

Real Estate durant el concert del divendres Foto: Ray Molinari

Música preciosa d'un grup molt Vida. La línia musical que segueix el festival es podria definir en **Real Estate**, banda americana de pop detallista, lluminós i sobri. El seu concert va ser un aflorament constant de melodies fines tant de les guitarres com del baix o el teclat. Tot encaixava, era orfebreria pop de primer nivell que restava importància al fet que no fossin el grup més simpàtic i divertit del festival. Les cançons del nou disc, *In Mind* (Domino Records, 2017), es van combinar amb grans peces dels anteriors com "Had to Hear", "Beach Comber" o "It's Real".

The Flaming Lips
Escenari Estrella Damm - 00.30 h

Caps de cartell indiscutibles del divendres, els d'Oklahoma van desplegar el seu espectacle colorista, psicodèlic i carregat d'elements extramusicals. La primera explosió amb "Race for the Prize" va ser apoteòsica, amb llums, serpentines, boles de plàstic volant com bombolles i fluids indescriptibles inundant la pantalla central de l'escenari. A partir d'aquest moment hi va haver de tot: moments més fluixos on l'escenografia podia arribar a cansar, i moments estel·lars com la versió de l'"Space Oddity" de **Bowie** amb Wayne Coyne dins una bombolla transparent que va rodar pel públic. Tot i la irregularitat del concert, va quedar clar que d'experiències com veure **The Flaming Lips** n'hi ha poques, tan poques com unicorns.

The Flaming Lips en concert Foto: Ray Molinari

Dissabte:

Rosalía
Escenari del Vaixell - 20.00 h

L'escenari del Vaixell no havia estat mai estat tan ple. La gent reservava seient des d'una hora abans del concert, hi havia expectació per veure una de les revelacions d'aquest any i també és cert que un concert amb **Raul Refree** al Vida sempre és sinònim de qualitat (per emmarcar queden les actuacions amb **Kiko Veneno** o amb **Sílvia Pérez Cruz** d'anteriors edicions). **Rosalía** va pujar al vaixell amb un vestit blanc per fora i vermell per dins. La passió pel cant flamenc és a flor de pell de la de Sant Esteve de Sesrovires, i això es va notar a Vilanova. Va sonar pràcticament tot el disc *Los Angeles* (Universal Music, 2017) entre aplaudiments sincers, llàgrimes i pells de gallina. Mostra de poder, elegància i caràcter, **Rosalía** s'està enlairant.

Rosalía i Raül Refree en concert Foto: Ray Molinari

Mishima
Escenari Estrella Damm - 21.00 h

Mishima és un grup al qual falten poques consolidacions. El seu principal objectiu després de més de 10 anys de trajectòria és saber envellir, saber convertir-se en un clàssic amb elegància sabent treure fruits de cada etapa vital, de cada disc. L'últim, *Ara i res* (Warner Music, 2017), és el que presentaven al Vida i el que més marcadament parla del fet de fer-se gran. Carabén i companyia van aixecar amb clàssics un concert especial que va animar-se de bona manera i que

de ben segur serà molt ben recordat pels membres de la banda.

Mishima tocant al Vida Foto: Ray Molinari

Fleet Foxes
Escenari Estrella Damm - 23.00 h

Si **The Flaming Lips** eren el principal reclam del divendres, **Fleet Foxes** ho eren del dissabte. Els de Seattle venien a presentar el seu disc menys accessible fins a la data, *Crack Up* (Nonesuch Records, 2017), i això els va portar a territoris que la gent no acabava de comprendre. Atmosferes dominades pels cors i els teclats, i bases rítmiques (de baix i bateria) molt enfonsades feien difícil la connexió amb el públic, que només va entrar en calor amb les cançons del primer disc.

Fleet Foxes al Vida Festival Foto: Ray Molinari

Fumaça Preta
Escenari de la Cabanya - 00.00 h

De la connexió intermitent a la total. El concert de la banda d'arrels portugueses i holandeses no va tenir un port exacte on desembocar, en va tenir molts i diferents. Les aproximacions a estils tan dispars com l'*afrobeat* o el heavy mètal van fer ballar de valent el públic. Bateria, bongos, guitarra, baix i un ocasional piano, van ser prou elements per entrar en una mena de ritual del dimoni en què era qui no ballava el que estava venut al mal.

Anímic
Escenari de la Cabanya - 1.20 h

Un dels concerts més multitudinaris per als de Collbató, amb molta gent entregada al *trance* que ofereixen al seu últim disc, *Skin* (BCore, 2017). Les energies fosques i industrials que generaven **Ferran Palau**, Louise Sansom i companyia es convertien en una espècie de cant comunal a la unitat. Sense fissures en l'execució i amb una proximitat vista en pocs grups del festival, **Anímic** va dedicar un moment del concert a felicitar tot l'equip tècnic dels escenaris, que portava dies de molta feina i de cap àpat gratuït. Amb aquest concert va quedar demostrat que el públic del festival és majoritàriament nacional, ja que el caliu que es va viure hauria estat difícil d'assolir en

festivals més internacionals.

Louise Sansom durant el concert d'Anímic Foto: Ray Molinari